

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 353/2024
28.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела навођење на оверавање неистиног садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Исмета Хацића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.50/23 од 24.05.2023. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.159/23 од 18.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА -адвоката Исмета Хацића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.50/2023 од 24.05.2023. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.159/23 од 18.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К.бр.50/2023 од 24.05.2023. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело навођење на оверавање неистиног садржаја из члана 358. став 2. Кривичног законика, те му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности одузимања возачке дозволе серијског броја ..., издата дана 29.01.2020. године од стране ПС Сјеница. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном суду у Сјеници паушал у износу од 5.000,000 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 бр.159/23 од 18.01.2024. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА, па је потврђена пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.50/2023 од 24.05.2023. године.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА-адвокат Исмет Хацић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9), 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане одлуке и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да је оптужним актом окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела из члана 358. став 1. КЗ, који у себи не садржи као елемент бића кривичног дела употребу неистините исправе „да служи као доказ у правном саобраћају“, док је окривљени пресудом оглашен кривим да је „употребио у правном саобраћају“, што је елемент бића кривичног дела из члана 358. став 2. у вези става 1. КЗ, које дело није обухваћено оптужбом. По оцени браниоца нижи судови су само паушално утврдили да је окривљени ставио у правни саобраћај возачку дозволу из разлога што приликом заустављања и контроле окривљеног као учесника у саобраћају у насељу ... у Новом Пазару, овлашћена службена лица ПУ Нови Пазар нису издала потврду окривљеном о привремено одузетим предметима тј. о одузетој возачкој дозволи, што су били дужни издати сходно члану 60. Закона о полицији.

Изнете наводе захтева браниоца Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Према садржини изреке пресуде Основног суда у Сјеници К.бр.50/2023 од 24.05.2023. године окривљени АА је „дана 21.05.2021. године у Сјеници у стању урачунљивости, способан да схвати значај свог дела и у могућности да управља својим поступцима и са умишљајем довео у заблуду овлашћено службено лице ПС Сјеница, ББ да овери штогод неистинито што служи као доказ у правном саобраћају, тако што је поднео захтев да му се изда нова возачка дозвола, уз коју је приложио изјаву да је важећу возачку дозволу издату од ПС Сјеница изгубио на подручју територије Општине Сјеница, иако је знао да то није истина, јер му је на основу важеће саобраћајне дозволе серијског броја ... изречена мера забране управљања моторним возилом, у шта је референт за возачке и саобраћајне дозволе поверовао, издао му дупликат возачке дозволе, серијски број ..., са датумом издавања 09.06.2021. године, који је потом користио у правном саобраћају, свестан забрањености свог дела, чије је извршење и хтео“, чиме је извршио кривично дело навођење на оверавање неистиног садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, па је у изреци првостепене пресуде у потпуности садржан чињенични опис и правна квалификација кривичног дела наведеног у оптужном предлогу.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

По оцени Врховног суда, у изреци правноснажне пресуде, а у односу на оптужни акт, постоји идентитет лица које је оптужено и то окривљеног АА (субјективни идентитет) и дела које је предмет оптужбе и то кривичног дела навођење на оверавање неистиног садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика (објективни идентитет), а за које кривично дело је окривљени оглашен кривим. При томе је чињенични опис у потпуности једнак диспозитиву оптужног предлога, те пресудом оптужба није прекорачена.

Имајући наведено у виду, Врховни суд је наводе браниоца окривљеног да је повређена одредба члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оценио неоснованим.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да су нижестепени судови утврдили да је окривљени употребио у правном саобраћају возачку дозволу, што указује на постојање повреде кривичног законика из члана 439. тачка 1) ЗКП, из разлога што је одредбом члана 183. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима прописано да „возач не сме да користи образац возачке дозволе чији је нестанак пријавио надлежном органу“. Бранилац наведено образлаже тиме да би постојало предметно кривично дело, потребно је да је окривљени довео у заблуду наведени надлежни орган да овери нешто неистинито у јавној исправи, записнику или књизи, што има да служи као доказ у правном саобраћају. Бранилац сматра да је подношењем захтева ПС Сјеница, окривљени поступио у складу са законом и од надлежног органа затражио да му исти изда дупликат возачке дозволе из разлога јер је оригинал важећу возачку дозволу изгубио. Бранилац на крају закључује да из чињеничног описа дела произилази оствареност прекршајног дела из члана 183. став 3. у вези члана 388. став 1. тачка 53. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Одредбом члана 358. КЗ је прописано да ко довођењем у заблуду наведе надлежни орган да у јавној исправи, записнику или књизи овери штогод неистинито што може да служи као доказ у правном саобраћају, казниће се затвором од три месеца до пет година.

У конкретном случају се не ради о пријављивању нестанка возачке дозволе нити о коришћењу добијеног обрасца, већ о лажном приказивању чињенице о наводном нестанку возачке дозволе, да би се у издатом дупликату избегло евидентирање податка о изреченој мери забране управљања моторним возилом, што чини намеру окривљеног која је описана у изреци првостепене пресуде. С тога су у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде остварени сви субјективни и објективни елементи кривичног дела навођење на оверу неистиног садржаја из члана 358. став 1. КЗ, за које дело је окривљени АА оглашен кривим, због чега се супротни наводи браниоца окривљеног изложени у захтеву за заштиту законитости, а везано за повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењују неоснованим.

Иако је бранилац у захтеву за заштиту законитости формално означио повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у образложењу захтева бранилац не

конкретизује у чему се наведена повреда закона састоји, па по оцени Врховног суда, у овом делу поднети захтев нема прописани садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлоге за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога се овај суд у разматрање и оцену ових навода није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић